

На някогашния широкъ черковенъ дворъ,
 На пролетъ собира се, споредъ обичай стари . . .
 Подиръ молебствие, веденъ пищѣтъ цафари
 И гайди и зурли, и тъпани бумтѣтъ;
 Веденъ сборяните се шумно веселѣтъ —
 И сякашъ веселби нещѣтъ се нивга свѣрши.

150 Ей вито се хоро и тукъ и тамо кърши;
 Преплитатъ се нозе съ нозе и надалекъ
 Отъ тропота чевръстѣ се счува спрешнатъ екъ.
 Шумѣтъ и мятатъ се надиплени фустани;
 Като божуръ цвѣтѣтъ лица, и презъ засмяни
 Уста, редъ зѣбки се кат' маргаритѣ лѣщѣтъ;
 Ергенски погледи прехласнато блещѣтъ,
 Изъ-подъ капачета до вежди накривени . . .
 И вий се пѣстрий низъ, единъ до другъ словени,
 Ту кротко залюлянъ пристѣзва, ту чести

160 Отмерни разкрачи и вихромъ полети
 Напредъ — кѣдето го младъ хороводникъ води,
 Размяталъ аленъ пошъ. Наравно съ него ходи,
 Подъ мишца гайда сврялъ, одръфаний гайдаръ, —
 По него тътри се изпѣченъ тъпанаръ
 И буха тъпана що му е сила мъжка,
 Отъ опакото въ тактъ пришибвайки съ шубръчка,
 Ей хороводникъ прѣвъ се пуца заморенъ;
 Изстъпва другъ и той замята пошъ червенъ, —
 Подвиѣзва, кракъ презъ кракъ преплита и се кърши,

170 И витото хоро, подобно горско върше,
 Отъ вихри веино, далечъ разгърне редъ,
 Извърне, свий, извий и полети напредъ.
 Околъ хорото е най-буйна глѣчь и врява.